наметавонад, гарчанде ки онхоро риштаи дўстй ва хешутаборй пайванд созад.

Зорию тавалло ва пора додан ба кор наояд. Он руз дигар шох ба тобеъонаш, волидайн (падару модар) ба фарзандонаш ва бой бар хизматгораш мисли дар дунё, хукм карда наметавонад. Дар он чо чуз шоханшохи мутлак (Аллох) дар дасти дигаре хукм ва тасарруф набошад. Дар он чо ва дар он руз факат як хукм, "Адолат" хукм меронад ва хамаро факат як Зот хал мекунад: "Молики рузи чазо"- Аллохи бузург. Хеч кас наметавонад ва кудрат надорат, ки бо У таъоло эътироз намояд.

Худовандо, чумлаи муъминонро дар он руз аз рахмату чамоли Худ ва аз дидору шафоати Пайғамбари бар ҳақат ҳазрати Муҳаммади Мустафо (с), бенасиб нагардон. Омин!

Поёни сураи «Инфитор». Ва лиллохил хамд.



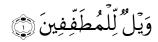
83-юми сураи "Қуръон" буда, дар Маккаи мукаррама ё дар Мадина нозил шуда, аз 36-оят иборат аст.

Сабаби нузули ин сураро хоҳ дар Макка нозил шуда бошад, хоҳ дар Мадина, муфассирони киром чунин ривоят кардаанд.

Расули Худо (c) вақто ба Мадина омаданд, мардуми он чо расвоиро аз ҳад мегузарониданд. Ҳаққи мардумхури дар он чо ривоч ёфта буд. Мардум дар вақти хариду фуруш барои фиреби ҳамдигар аз тарозу ва дигар асбобҳои барои ченак муайяншуда нодуруст истифода мебурданд. Харидорро бо кам кардани вазн ё ченаки ашёи фурухташаванда фиреб мекарданд. Ин амали зишт Он ҳазрат (c)-ро хуш наомад ва ба андеша водор сохт. Воқеан ин сура ба Он ҳазрат (c) нозил шуд.



Бисмиллаҳи-р-Раҳ҅мани-р-Раҳ҅им Огоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону бениҳоят бораҳм аст.



Вайлу-л лил мутаффифин.1.

1. Вой бар кохандагон (камкунандагони аз ченакхо).

Яъне ҳалоҡ бод барои ҳуқуқи мардумкоҳандагон. Ё вой бар касоне, ки аз тарозу мезананд. "Вайл" - ду маъно дошта метавонад. Маънои аввали он "азоб" аст. Маънои сонияш "водие дар Ҷаҳаннам". Ояти зер тафсири ояти мазкур аст:...

Ал-лазина изакталу ъала-н наси яставфун. 2.

2. Касоне, ки чун аз мардум ба паймона ситонанд, тамом меситонанд,

Яъне ҳар вақте, ки онҳо аз мардум чизе бихаранд, бо кушиши зиёд бо пурраги ҳаққашонро гирифтан мехоҳанд...

Ва иза калухум ав-в вазанухум юхсирун. 3.

3. ва хар вақто хоханд паймона ё вазн карда бидиханд, зиён расонанд (кам бидиханд).

Яъне ҳар гоҳе, ки коҳандагон чизеро хоҳанд бифрушанд, ё қарзи касеро адо карданӣ бошанд, бо тарозу ё паймона, хулоса, бо кадом роҳе, ки бошад, коре мекунанд, ки мардумро фиреб диҳанд. Мутаассифона, имруз ҳам ин ҳолат дар миёни мардум ривоҷ ёфтааст.

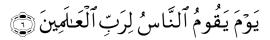
Он касони номбурда, бояд аз рузи қиёмат битарсанд ва ба Қуръони мачид руй оваранд, зеро ин ки он чамоаро ояти зер таҳти ваъиди (ваъдаи азоби) шадид қарор медиҳад:...

Алā язунну ула́ика аннаҳум-м мабъуٰс҅уٰн. 4.

4. Оё ин цамоъат бовар намекунанд, ки онхо зинда карда хоханд шуд?



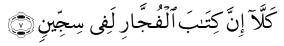
Ли явмин ъазим.5. 5. Барои рузи бузург. Шахсоне ки чунин аъмоли зишт (ҳаққи мардумхӯри)-ро пеша кардаанд, оё намедонанд, ки дар рӯзи бузург (қиёмат) аз сари нав зинда мешаванд ва барои ин амал ҷавоб хоҳанд гуфт?! Гуноҳи ин амали бад назди шариати исломӣ аз тарки намоз ҳам сахттар аст. Зеро намоз ҳаққи Худост, бахшидан ё набахшидани гуноҳи инсони бенамоз дар ихтиёри худи Ӯ таъолост. Аммо ҳангоми аз тарозу фиреб кардан ҳаққи банда зоеъ мешавад, то инсони мазлум золимро набахшад, Худованд ӯро намебахшад. Худованд аз камоли адл ҳукм меронад. Албатта, Ӯ ҳақро ба ҳақдор мерасонад, чаро мардум дар бораи он рӯзи бузург фикр намекунанд, он рӯзи оддӣ набуда, балки...



Явма яқуму-н-насу ли Рабби-л ъаламин. 6. 6. Рузе, ки хама мардум пеши Парвардигори оламиён истода шаванд.

Дар он рузи бузург тамоми мардум бо дасти холй тани урён назди Аллоҳтаъоло рост меистанд. Офтоби рузи қиёматро поён фароварда мешавад, яъне ба Замин наздик мегардад. Ҳарорат хеле баланд мешавад. Халоиқ вобаста ба миқдори гуноҳе, ки доранд, дар арақи худашон ғарқ шаванд. Баъзеҳо то буҷилак, баъзеҳо то нисфи соқ, баъзеҳо то зону, баъзеҳо то миён, баъзеҳо то сина, баъзеҳо то гулу ва баъзеи дигар то фавқи сар. Эй онҳое, ки ҳаққи мардумро манбаи даромад, роҳи пайдо кардани қути худу пайвандони худ қарор додаед, магар намедонед, ки ин амал ҳарому ниҳоят зишт аст? Андеша кунед аз нафси саркаше, ки ҳеч гоҳ аз шумо миннатдор набудааст, худро бадкору охирататонро барбод надиҳед. Фаромуш насозед, ки шоире гуфта:

Қар кū аз цодаи инсоф бигардонад рўй, Синаи ў ҳадафи тири ҳаводис гардад.



Калла инна китаба-л-фуччари лафи Сиччин.7. 7. На чунин аст, харойина, номаи аъмоли бадкорон дар Сиччин аст.

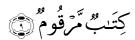
Таҳти ваъиди ин ояти карима кофирону мунофиқон ва фосиқон (гунаҳкорон) инчунин дар ченак хиёнаткунандагон, хулоса ҳама бадкорон дохиланд. Сиҷҷинро оятҳои зер эзоҳ медиҳанд.

وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سِجِينٌ ﴿

Ва мã адрока мā Сиччин.8.

8. Ва чй чиз дононд туро, ки Сиччин чист?

Такрори оят барои таъкиди макони сахт будани "Сиччин" - аст, ки номаи аъмоли гунаҳкорон дар чойи тангу торику даҳшатбор қарор дорад. Аз паси он худи соҳибони номаҳои аъмол дар он макон чо хоҳанд гирифт, чун касеро, ки ин сифати бад бошад, фочир (гунаҳкор) аст. Фочиронро бошишгоҳ "сиччин" аст. Он китоби (номаи аъмоли) фочирон...



Китабу-м марқум. 9.

9. Китобест (бо қалами Хақ) навишташуда.

Яъне он китоби амалҳои бади онҳо бо чунин рақамҳо навишта шудааст, ки ҳаргиз нопадиду нест нашаванд.

На мисли рақамҳои дар коғаз ва матоъ навишташуда, ки бо таъсири нури рӯшной, об ва дигар омилҳо ба зудй аз байн мераванд.

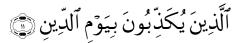


Вайлу-й явмаизи-л лил муказзибин. 10.

10. Вой дар он руз барои дуругшуморандагон.

Хар инсоне ба гуфтахои Аллохтаъоло бовар надораду онхоро дурут мехисобад, вой бар у. Он дурутшуморандагон кихо буданд ва ба кадом чиз бовар накарданд?

Ояти зер эзох медихад.



Ал-лазина юказзибуна би явми-д-дин. 11.

11. Онхое, ки рўзи цазоро дурўг мешуморанд.

Худованд мегўяд (вайл) - марг, ё ҳалок, ё водие дар Ҷаҳаннам барои шахсоне бод, ки қиёмату рўзи ҷазо ва бозгашти худро ба он рўзи саволу ҷавоб дурўғ пиндоштанд. Корҳои зишти худро аз ёдашон фаромўш намуда, бетавба аз ин олам гузаштанд.

وَمَا يُكَذِّبُ بِهِ ٓ إِلَّا كُلُّ مُعۡتَدٍ أَثِيمٍ ﴿

Ва мā юказзибу биҳй иллā куллу муътадин асим. 12. 12. Ва онро (қиёматро) дурӯг намеҳисобад, магар ҳар ситамгори гунаҳкор,

Албатта, муҳлати барпо шудани қиёмат илми ғайб аст. Касе рузи қоим (барпо) шудани онро, ҳатто паёмбарон ва авлиёуллоҳ ҳам намедонанд. Он руз ба Худованди якторо маълум асту халос. Аломатҳои омадани он руз пештар зоҳир мегардад. Қиёмат чӣ гуна руз аст, Қуръон ва паёмбарон ба мо хабар додаанд. Ҳар фарди мусулмоне, ки ба китоби Худо ва Расули Худо (с) имон дорад, ҳақ ва рост будани рузи чазоро бовар мекунад. Аммо кулли ситамгарону гунаҳкорон он рузро бовар намекунанд. Пас, онҳо киро ва чиро итоат мекунанд, ки ...

Иза тутла ъалайхи айатуна қола асатиру-л-аввалин. 13. 13. ки хар вақто бар вай оёти Мо хонда шавад, гуяд: «Афсонахои пешиниён аст».

Хақ субҳонаҳу ва таъоло дар мазмуни ин оят фармудааст, ки ҳар вақто ки Расули Аллоҳ (с) бо мақсади даъвати ин гурӯҳи ситамкор ба роҳи ҳидоят ва росту покизаи ваҳдат оятҳоеро, ки бад будани амалҳояшонро нишон медиҳад, аз Қуръони маҷид хонаду фаҳмонад, онҳо аз рӯйи кибру саркашӣ мегӯянд, ки ин ҳама куҳнаҳаёлҳо ва афсонаҳои пешиниён аст. Ҳол он ки ояти зер онҳоро бо як дилкӯбии шадид рад намуда, ботил будани суханҳояшонро нишон медиҳад:

Калла бал<u>'р</u>она ъала қулубихим-м ма кану яксибун. 14. 14. Харгиз чунин нест, балки аз он чи мекарданд, бар дилхои онхо занг бастааст.

Не-не! Шумо аз ин фикратон баргардед. Ин китоб- Қуръон, чунон ки шумо ақида доред, афсонаҳои пешиниён нест. Он каломи Раббонӣ, китоби осмонӣ аст. Ин суханони ботилро шумо аз он сабаб мегӯед, ки афъоли бад доред ва он амалҳои зиште, ки аз шумо сар мезананд, боис гардида, ки дилҳои шумо аз гуноҳон занг

задааст. Ин занг ба дилҳои шумо мисли парда печидааст. Ақида ҳаст, ки чун инсон олудаи гуноҳ шуд, дар дили ӯ доғи сиёҳ пайдо мешавад. Ҳангоми сар задани гуноҳи навбатӣ боз доғи дигар мерӯяд. Ҳамин гуна рафта-рафта ҳалби инсони гунаҳҳор ғарҳи гуноҳ шуда, дилашро сиёҳӣ пахш мекунад. Чун ба ин ҳолат расид, чашми ӯ дигар роҳи рушду ҳидоятро намебинад. Пас, инсонро лозим аст, ки чун "дил назаргоҳи Ҷалили Акбар аст", онро аз чунин ҳолат эмин дорад. Калимаи "рона", ки дар ояти карима зиҳр гардидааст, маънои "гуноҳ болои гуноҳ"-ро ҳам ифода меҳунад. Боз дилҳӯбии дигар барои чунин шахсон:...

Калла иннахум ъа-р-Раббихим явмаизи-л ла маҳҳуубун.15. 15. На чунин аст, ҳаройина, он руз онҳо аз дидори Парвардигори хеш дар парда бошанд.

Албатта, аҳли имон фардо - рӯзи қиёмат ба дидори ҳаҳонорои Холиқи худ мушарраф мешаванд. Ҳамчунин дар боғҳои ҳаннат аз неъматҳои бузург бонасиб мегарданд. Дар ин мазмун ҳадисҳои бисёре омадааст. Аммо шахсони зикршуда, ки дилҳои худро бо ҳурму гуноҳҳо ба торикистон мубаддал гардонидаанд, ба муъминон баробар нашуда, балки аз дидори Парвардигори оламиён маҳруманд.

Сумма иннахум ла солу-л-Чахим. 16.

16. Пас, харойина, онхо ба Дузах дарояндагонанд.

Яъне онҳое, ки занги гуноҳ дилҳояшонро сиёҳ карда буд, ба Дӯзах медароянд, дигар илоҷ надоранд.

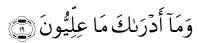
Ёумма юқолу ҳāза-л-лази кунтум биҳи туказзибун. 17. 17. Пас, онҳоро гуфта шавад: «Ин аст он чӣ, ки шумо онро дурӯг мешуморидед».

Баъди он, ки гунаҳкорон дохили Дӯзах шаванд, моликони Дӯзах онҳоро мавриди сарзаниш қарор дода гӯянд, ки он чиро ки дурӯғ мешуморидеду ба он бовар намедоштед бо чашми худ бинед. Шумо Пайғамбарро ҳам соҳир мегуфтед, акнун он чӣ, ки 714

ҳоло дида истодаед, ин ҳам магар сеҳр аст? На! Ин ҳақиқат аст, на он дурӯгест, ки шумо мегуфтед ва худро бо накӯкорон баробар, ҳатто аз онҳо болотар, ҳисоб мекардед. Аз ин рӯ, ояти зер байни бадкорон ва накӯкорон фарқ гузошта, эзоҳ медиҳад:...

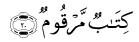
Калла инна китаба-л аброри ла фи ъиллийин. 18. 18. Хаққо! Бегумон, номаи (аъмоли) некукорон дар Иллийин аст».

Яъне ҳаргиз анҷоми ҳоли кофирон ва муъминон яксон набуда, аз ҳам фарқи куллӣ доранд. Номаҳои аъмоли некӯкорон дар иллиййин мебошад.



Ва мã адрока мā ъиллиййун. 19. 19. Ва чӣ дононд туро, ки Иллийюн чист?

Чуноне ки дар ояти 7-ӯми ҳамин сура ишора рафт, номаи аъмоли гунаҳкорон дар "Сиҷҷин" (Дӯзах) ҳарор дорад, ки ба зуддии зуд соҳибони номаҳо низ дохили он мешаванд. Дар ин ояти карима бошад, Парвардигор хабар додааст, ки номаҳои аъмоли мардуми накӯкор дар "Иллиййин", яъне мартабаи олии Ҷаннат меистад, ки таҳти Арш ҳарор дорад (такрори оят бошад, барои бузургдошту таъзими маҳоми баланди "Ъиллиййин" аст). Китоби онҳо...



_ Китабу-м марқум. 20.

20. Китобест навишташуда.

Яъне номаи аъмоли онхо китобест, ки он бо қалами ҳақ навишта шудааст. Дар он ҳаргиз хатое роҳ наёфтааст. Ваъдаи Худованд аст, ки чунин китоб ва соҳиби он дар Иллийййн мақом доранд. Илова бар он:..

Яшҳадуҳу-л муқаррабу҅н.21.

21. Онро муқаррабони даргохи Худованд хозир мешаванду гувохи медиханд.

Фариштагони муқарраб ҳангоми овардани китоби аъмоли бандагони солеҳ, ё ҳангоми овардани арвоҳи бандагони муъмин ба Ииллиййин марҳабо мегӯянд. Дар он ҳолат арвоҳи анбиё (а.) ва арвоҳи шаҳидон низ ҳозиранд. Онҳо низ истиқбол мекунанд ва башорат медиҳанду марҳамат мегӯянд ва баъди ин:...

Инна-л-аброра ла фи наъим. 22.

22. Харойина, некукорон дар неъматхо бошанд,

Аҳли имон, ки аз Парвардигори худ фармонбардори намудаанд, аз неъматҳои ваъдакардаи Худованд, албатта, бонасиб мегарданду бархурдор мешаванд ва...

Ъала-л аро́ики ян̂зурун.23.

23. бар тахтхо нишаста (ба хар цониб) назорат мекунанд,

Некукорон бар тахти иззат бо либосхои ороста нишаста, бо камоли суруру шодй ба наззораи неъматхои илоҳй машғул мебошанд ва аз зебогии манзараҳои Биҳишти анбарин ҳаловат мебаранд. Ва...

Таърифу фи вучухихим назрата-н наъим. 24.

24. дар руйхои онхо тозагии неъматро бишносй.

Чун бандагони ботақвою азизи Худованд аз лаззатҳо ва неъматҳои илоҳӣ бархӯрдор мегарданд, чеҳраи онҳо нуреро соҳиб мегардад, ки бинанда пай мебарад, ки онҳо аз неъматҳои ваъдашуда комёб гардидаанд. Онҳо аз фаровонии нозу неъматҳои илоҳии барояшон муяссар гардида хурсанданд. Илова бар ин...

Юсқавна ми-р-раҳиқи-м махтум. 25.

25. Аз «Раҳиқ» шароби хоси сар ба муҳр кардашуда нушонида мешаванд,

Аҳли Ҷаннатро аз шароби холис ва покиза н \bar{y} шонида мешаванд. Ин шароб дар зарфҳои махсуси муҳршуда нигоҳ дошта 716

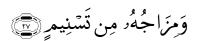
мешавад. Он зарфхоро ба чуз аброр (некон) дигар касе намекушояд. Он неъматхоро бо неъматхои дунё монанд кардан намешавад. Зеро:...

Хитāмуҳу миск. Ва фи залика фа-л-ятанафаси-л мутанафисун.26.

26. ки мухр он аз мушк бошад, дар он бояд рагбаткунандагон рагбат кунанд.

Яъне мухри дахони зарфахое, ки шароби Чаннат доранд аз мушк тайёр карда шудааст.

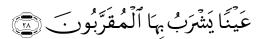
Аз ин шароби гуворо нушидан нишонаи бахту мартабаи баланди чаннатиён аст. Лаззатҳои Чаннат бо лаззатҳои дунё муқоисанашаванда аст. Аҳли Чаннат аз дигар неъматҳои илоҳӣ, ки дар дарачаҳои камоли хубӣ ва зебоӣ ҳастанд, истифода мекунанд. Ҳар кас ба ин мартаба, ба ин обрӯ, ба ин ҳаловатҳои Чаннат рағбат дошта бошад, марҳамат рағбат кунад. Бо шавқ ва хоҳиши бузург амрҳои Парвардигорро дар ин дунё ичро кунад. Вақти барои умри вай чудошударо беҳуда сарф накунад. Аз амалҳои баде, ки Худои таъоло манъ кардааст, худро нигоҳ дорад. Таърифу сифати шароби Чаннат давом дорад.



Ва мизачуху мин тасним. 27.

27. Ва омезици он об аз «Тасним» аст.

Ин шароб, ки бо номи "Раҳиқ"- дар ояти 25-ум зикр шуд, бо "Тасним"- яъне бо оби чашмаи Ҷаннат омехта гардида, лаззат ва таъми хос дорад. Он тасним:



Ъайна-й яшрабу биҳа-л-муқаррабун. 28.

28. Он чашмаест, ки аз он муқаррабон (наздикон)-и боргохи илохи менушанд.

Яъне муқаррабон он шаробро холис ва бидуни омезиши дигар чиз менушанд. Аммо шаробе, ки аброр (некон) менушанд,

шароби омехта шудааст, чуноне ки дар шаробҳо гулоб ва ғайра афканда хушбӯй месозанд.

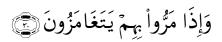
Аз ин оят чунин бармеояд, ки дарачаи "Муқаррабон" аз дарачаи "Аброр" болотар аст. Зеро "Хасанотул аброри Саййиотул муқаррабин" омадааст. Оятҳои баъдӣ аз сифатҳои инсони мучриму бадкор сухан мекунанд.

Инна-л-лазіна ачраму кану мина-л-лазіна аману язҳакун.29.

29. Харойина, буданд, ки (дар дунё) гунахкорон бар холи мусулмонон механдиданд.

Ин оят дар шаъни чаҳор саркардагони қавми Қурайш ба хусус Абӯҳаҳл ва амсоли он нозил шудааст. Ҳар вақто муъминон аз назди онҳо мегузаштанд, муъминонро мавриди истиҳзову ханда қарор медоданд. Дар ҳар давру замон шахсони фосиқу Абӯҳаҳл табиъат бисёр мебошанд.

Ба замми он, ки дар фисқу фасод ғарқ шудаанд, ба ҳоли шахсони роҳи Худоро қабулкарда ва ба тоату ибодат машғул, тамасхур мекунанд. Дар фикри ин нодонҳо чӣ хаёли хоме ҷой гирифтааст, ки ба ивази лаззатҳои ночизи дунё неъматҳои бузурги Ҷаннатро аз даст медиҳанд. Сифати дигарашон ин аст, ки:...



Ва иза марру бихим ятагомазун. 30.

30. Ва хар вақто муъминон аз назди онхо гузаранд, бо чашму абр \bar{y} ишора мекарданд.

Мушрикон чунин буданд, ки чун аз наздашон мусулмонҳо мегузаштанд, бо ҳамдигар чашмак мезаданд ва масхара карда механдиданд. Сифати бади дигари онҳо ин буд, ки хусусан нисбат ба саҳобагони Расулаллоҳ (с) беҳурматӣ зоҳир менамуданд. Чун онҳоро медиданд, масхараомез ба ҳамдигар мегуфтанд: "Ба онҳо нигаред. Назди шумо подшоҳони дунё омаданд." Сифати дигари онҳо ин буд, ки:...

وَإِذَا ٱنقَلَبُوٓا إِلَى أَهۡلِهِمُ ٱنقَلَبُواْ فَكِهِينَ ﴿

Ва изанқалабу ила ахлихимунқалабу факихин.31.

31. Ва чун ба аҳли хонаи худ бозмегаштанд, шодмон шуда бозмегаштанд.

Баъди мавриди ханда ва мазоҳ қарор додани мусулмонони Макка, кофирони Қурайш ба хонаҳои худ бисёр хурраму шодон бармегаштанд. Аз масхаракунии мусулмонон кофирон лаззат мебурданд ва аз ин амалашон бисёр розӣ ҳам буданд. Гуё бо як дастоварди бузурге ба хонаашон боз гашта истодаанд.

Ва иза раавхум қолу инна ҳаулаи ла золлун.32.

32. Ва чун онхоро медиданд, мегуфтанд: «Харойина, инхо гумрохонанд» -

Кофирони он давр, вақто ки муъминонро медиданд, мегуфтанд, ки ин гуруҳи нодон умрашонро зоеъ мекунанд ва ин қадар айшу ишратро тарк карда, ба зуҳду тақво машғуланд, ҳатто дини падару бобоҳои худро тарк карда, Худои ягонаро парастиш мекунанд. Аз ин гумроҳӣ бештар чӣ бошад? Ҳол он ки Аллоҳтаъоло фармудааст, ки:...

Ва ма урсилу ъалайхим ҳафизин. 33.

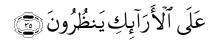
33. ва хол он ки кофиронро барои муъминон нигахбон фиристода нашудаанд.

Худованди таъоло фармудааст, ки ин кофирон барои муъминон бо сифати нигаҳбон ва нозир фиристода нашудаанд, ки аз табоҳкории худ сарфи назар карда, ба айбтарошии мусулмонҳо машғул шаванд. Ба ҷойи ин ки худро ислоҳ намоянд, роҳёфтагонро гумроҳ меноманд.

Фал явма-л-лазина аману мина-л-куффари язҳакун. 34.

34. Пас, имруз (дар қиёмат) муъминон бар кофирон механданд,

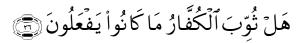
Хамчунон ин кофирон дар ин дунё ба холи муъминон механдиданд, фардо рузи киёмат муъминон ба холи кофирони сар ба зер афкандаю шармсор, ки хакикатро нодида гирифтанду лаззатхои муваккатии дунёи фониро аз лаззатхои човидонаи охират мукаддам донистанд, механданд. Муъминон дар он холат:...



Ъала-л-аро́ики ян̂зурун. 35.

35. дар холе ки бар тахтхо нишаста (ба хар чониб) назора мекунанд.

Муъминон дар болои тахтҳои бо дурру марворид оро додашуда чой мегиранд. Аҳволи кофиронро наззора мекунанд. Дарҳои Дӯзах кушода шаванд ва моликони Дӯзах ба дӯзахиён амр кунанд, ки аз Дӯзах хорич шавед, онҳо саросемавор баромаданй шуда ба назди дарвозаҳо оянд. Дар ин лаҳза дарҳо баста шавад. Ин ҳангом муъминон ба ҳоли онон механданд.



Хал суввиба-л-куффару ма кану яфъалун. 36.

36. Оё кофирон баробари он чи мекарданд, цазо дода шуданд?

Зоҳиран, ин ояти карима оҳанги саволӣ дорад, ки онро истифҳоми тақрирӣ меноманд. Бо истифодаи қоидаи маълуми наҳви (грамматикии) забони арабӣ ба ин оят чунин маъно рост меояд.

Оре, кофирон, чуноне ки дар ояхои боло ишора шуд, барои амалхои зиште, ки дар дунё мекарданд, чазои мувофик мегиранд.

Анчоми сураи "Мутаффифин". Ва лиллохил хамд.